

ΑΠ' ΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΙΑ

Ὀλόγυρα μιὰ πόλη νεκρωμένη.
 Ἀπ' τὴν παληά, ποὺ θάμπωνε, τὴ δόξα
 τίποτε πιά γερὸ δὲν ἀπομένει·
 — κολῶνες, ἀετώματα καὶ τόξα.

Ὡς κ' οἱ θεοὶ τῆς εἶν' ἀποδιωγμένοι·
 καὶ κάθε νύχτα ἡ κουκουβάγια τὸ ξα-
 ναλέει τὸ μοιρολόϊ τῆς κρυμμένη
 μέσ' στὰ χαλάσματα. Μονάχα σὺ, ὦ ξα-

κουσμένε Ποιητή, ἀπὸ τὴ μανία
 τοῦ χρόνου θριαμβικὰ τὴν προστατεύεις
 μὲ τὴ σεμνὴ τῶν στίχων σου ἁρμονία.

Κ' ὑπέρκαλη ξανὰ τὴ ζωντανεύεις
 στὸ νοῦ ποὺ εἶν' ὅλο δύναμη καὶ υἡγεία,
 — ἔμπνευση γιὰ μιὰ νέα δημιουργία.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ